

Дев'ять кроків назустріч вітру
Михайло Івасько

Сімнадцятирічний Бенедикт Крех тікає з дому і приїжджає до великого міста, щоб нарешті почати жити так, як йому мріялося: серед цікавих особистостей, у вирі незабутніх подій. А ще у нього є таємниці. Одна з них – він давно пише вірші. Завдяки коханій дівчині Анні юнак знайомиться з відомою співачкою й авторкою пісень Рutoю Кулаковою. Рута давно у творчій кризі, а з віршами Бенедикта знову відчула творче натхнення. Але незвичайний талановитий юнак приховує від усіх не минуле, а майбутнє. Якого ім з коханою доля відмірила так небагато...

Михайло Івасько

Дев'ять кроків назустріч вітру

Там, де для когось тільки лютий за вікном –

На моїй вулиці давно уже весна.

І дух захоплює, немов від висоти...

Бо так живу, немов літаю я, –

Кожну мить, коли зі мною ти.

Океан Ельзи. «На небі»

* * *

Тобі, Семенючка.

Хоча ти давно вже не Семенючка.

Пролог

Ну що ж... Давай знайомитись, дорогий читачу.

Хоча, знаєш, я тут подумала і зрозуміла – у нас нічого не вийде, бо так склалося, що я абсолютно нічого про себе не знаю. Ба більше, я ніяким чином не зможу нічого дізнатись про тебе. Ти, звичайно, можеш мені про себе розповісти, але навряд чи я тебе почую.

Не віриш? Не можеш зрозуміти, в чому справа?

Ну серйозно – у мене навіть очей нема; я навіть не знаю, як виглядаю. Не знаю, чи велика я... А може, я дуже крихітна? А красива? Це знаєш лише ти. Жаль, що я не можу тебе побачити.

Хто ти: дитина чи старша людина? дівчина чи хлопець? бездомний волоцюга чи найбагатша людина у світі?

У мене не те що й очей, у мене рота немає (і, на превеликий жаль, вух теж). Я не людина і не тварина. Але, без сумніву, – душа в мене є, значить, порозумітися шанс теж існує.

Якщо логічно подумати, то кілька фактів про себе я зможу наскребти. Але вони суто логічні:

я зараз у твоїх руках;

на мене дивляться твої очі;

мої слова звучать у твоїй голові.

Слова... Ех, слова... це єдина річ, за допомогою якої я зможу тобі розказати все, що хочу. А хіба нам з тобою треба чогось більшого?

Ти ж мене для того й взяв в руки, щоб прочитати слова. А я причепилась: «знайомитись, знайомитись». Вибач, більше такого не повториться. Ти – читач, а я – книга. На тому й все.

Знаєш, історія, яка описана в мені, про одного хлопця, який вміє жити. Я дуже надіюсь, що ти, коли прочитаєш її, теж навчишся. Знаю, знаю, ти можеш думати, що все це дурниці, що жити неможливо «вміти»... Але я з тобою не погоджусь. Якби я була людиною – я б жила так, як жив мій головний герой. Для мене – він вміє жити. Але ти не лякайся, нічого неможливого він не робить. Він такий же, як і ти. Проте йому поталанило – він не боїться робити помилки. Він не думає про наслідки і живе сьогоднішнім днем.

Моя ціль – закласти в твій мозок зміни або відкопати з твого нутра ті істини, які ти й так знаєш, але про які забув.

Повір, я знатиму, чи в тобі щось змінилось. Навіть якщо я проста книга, навіть якщо не маю ні очей, ні вух, ні носа – я тебе відчуватиму. Я добре відчуваю тих, хто мене читає.

І, зрештою, коли ти дочитаєш історію до кінця – хіба ми не познайомимось? Ти знатимеш, що я в собі несучу, а я відчуватиму те, що відчуваєш ти.

Просто повір мені і розслабся.

Отож, приємного читання, мій дорогий приятелю.

Перший крок назустріч вітру:

«Втекти від усього»

Усі сімнадцять років свого життя Бенедикт почувався не таким, як всі. Він завжди думав, що робить щось не так. Він багато читав, слухав класичну музику, писав вірші, був тихим та скромним – через це був білою вороною серед своїх однолітків і, як йому здавалось, серед усіх жителів свого провінційного містечка. Проте зараз, коли він сидів на кухні будинку своїх батьків і писав їм прощальну записку, він уперше в житті був упевнений, що робить все абсолютно правильно.

Люстра, котра висіла посеред кухонної стелі, кидала на його лист тьмяне світло, а він акуратно виводив на ньому слова якоюсь дешевою кульковою ручкою. Тими словами пояснював, що йде з дому. Навіть написав, для чого він це робить, і виразив надію, що батьки його зрозуміють. Також він просив його не шукати. І навіть не забув дописати, що любить батьків усім серцем. Він не написав тільки одного – куди подасться.

Дописавши послання, він склав аркуш вдвое і підписав: «Мамі і Татові». Потім важко зітхнув, підняв з підлоги старий шкільний рюкзак (на якому ненависні однокласники ще в класі десятому фломастером виписали слово «НЕВДАХА», яке він навіть не думав стирати, що робило його в очах однокласників ще дивнішим, ніж він був), повісив його собі на плечі і вийшов з кухні. У цьому рюкзаку було небагато речей. Був старий потертий ноутбук, батарея якого вже давно не працювала, плеєр з хорошою музикою, дві книжки, якийсь одяг і кілька зошитів, вздовж і впоперек розписаних його віршами.

Кулькову ручку, якою писав прощальну записку, він не ховав, бо добре знав, що зараз вона йому знову знадобиться.

Їхня сім'я була зовсім не бідною і зовсім не багатю. Така собі середньостатистична українська родина, яка прагне кращого життя. Будинок був невеличкий, на окраїні міста, і зараз у ньому, окрім Бенедикта, нікого не було, бо батьки напередодні вдень поїхали на весілля його двоюрідної сестри Вероніки.

Була п'ята година ранку, надворі ось-ось мали з'явитись перші промінці літнього сонця, а він блукав по своєму порожньому будинку з розписаним хуліганським рюкзаком на плечах і подумки з ним прощався. Він відчував якийсь легкий сум, ностальгію, змішану з радістю, бо той дім подарував йому дитинство і багато хороших спогадів.

Спогади про прекрасні моменти свого життя той хлопець надзвичайно любив. Більше він любив хіба що самі моменти.

Коли він зайшов у спальню батьків і засвітив у ній світло, усміхнувся. Згадав, як у дитинстві, коли він передивлявся «Жах на вулиці В'язів», [1 - Жах на вулиці В'язів (англ. A Nightmare On Elm Street) - культовий багатосерійний фільм жахів 1980-х років. Головний герой - Фредді Крюгер - надприродний серійний вбивця. (Тут і далі прим. авт., якщо не вказано інше.)] просився в ліжко до батьків, бо страшно було заснути.

Бенедикт підійшов до великої шафи і відкрив її. Там побачив акуратно поскладаний стовпчиками одяг. На другій полиці він відсунув стовпчик татових светрів і, як очікував, побачив за ним сімейний так би мовити «сейф» - місце, де зберігаються фінанси родини. Так само, як і светри, там акуратно лежали білі конверти, в яких зберігалися сімейні гроші.

Він був совісним хлопцем і всіх грошей не брав. Бенедикт добре знав, що навіть якщо візьме всі гроші, його становище на новому місці це не змінить. Йому так чи інакше доведеться заробляти самому. Якось. Тому, поклавши в рюкзак рівно половину сімейних заощаджень, він вийняв з кишені клаптик паперу, написав на ньому «Вибачте», поклав його біля залишених конвертів, повільно посунув на місце татові светри та закрив шафу. А потім вийшов з кімнати, вимикаючи за собою світло.

Бенедикт покидав свій дім на світанку. Він востаннє поглянув з дороги на вікна й усміхнувся. Як було вже сказано, він знав, що робить все абсолютно правильно.

Близько десятої години ранку до того самого будинку повернулось подружжя Крехів. Вони були виснажені після нічних гулянь на весіллі їхньої племінниці Вероніки, проте в порозі, коли дружина відчиняла входні двері, гучно розсміялись. Мабуть, згадали якийсь веселий інцидент вчорашнього вечора. Вони були абсолютно безтурботні.

- Цікаво, Бенчик уже прокинувся? - все ще усміхаючись, спитала у свого чоловіка, який іще роззувався, пані Крех. Вона саме зайшла на кухню, поклала сумку на одне із крісел, ввімкнула електрочайник і раптом побачила записку на столі. Коли побачила напис «Мамі і Татові», її обличчя сповнилося тривоги. Чомусь, іще не читаючи слів свого сина, вона здогадалася, що там написано.

Коли на кухню ввійшов її чоловік, жінка вже сиділа на стільці, бо ноги їй підкошувались, а правою рукою перелякано затуляла обличчя; з її очей котилися сльози, а вона вкотре перечитувала записку.

- Що сталося? Що з тобою? Чому ти плачеш?

- Він пішов... Бенедикт... Він покинув нас... Пішов з дому...

Чоловік одразу підбіг до дружини й обійняв її. А вона ридала йому в плече.

- Все буде добре, припини плакати... З ним все буде добре... - заспокоював дружину пан Крех. Він навіть не глянув у записку.

- Він пішов від нас...

– Ми знали, що таке може статися. Це його життя. Він розумний у нас, він знає, що робить.

Вона знала, що чоловік має рацію, та все одно плакала. Материнське серце не могло прийняти того, що єдиний син пішов з дому.

Та все ж якби її хтось відверто запитав про те, що вона відчувала в той момент, жінка відповіла б, що в глибині душі вона пишалася вчинком свого сина. Вона б сказала, що її син – наймужніший з усіх, кого вона знає.

Тієї самої миті Бенедикт поглянув на годинник, там було 10:11. Він сидів у вагоні електропоїзда, який щосекунди віддаляв його від батьків і дому. Чомусь саме цієї секунди хлопець згадав про ще одну людину, за якою сумуватиме. Витягнув телефон з кишені і набрав номер свого друга.

Артем був чи не єдиним другом Бенедикта. Вони не були однокласниками. Хлопці познайомились у музичній школі, разом вчилися грі на фортепіано. Вони були дуже схожі, але, на відміну від нього, Артем мав багато друзів. Бенедикта завжди це дивувало: чому люди сприймають Артема нормально, а його вважають невдахою? В них такі ж вподобання, такі ж інтереси, а таке різне до них ставлення.

Після трьох довгих гудків у слухавці прозвучав захриплий голос Артема:

– Алло.

– Доброго ранку, розбудив тебе?

– Та ні. Я вже прокинувся, – відповів друг. – А ти що там? Слухай, вчора списався з другом у Фейсбуці, він знає хлопця, який може пробити нам два екземпляри «Коли впаде темрява» Стівена Кінга. Сотня за екземпляр – тобі замовляти?

– Ого, – вразився Бенедикт і усміхнувся. Вони з Артемом полюють за цією книжкою вже понад рік, і сто гривень – це навіть дешево за таку рідкість.

– То як? Закладати за тебе гроші? Я за годинку маю з ним зустрітись.

– Е-е... Ні... Не варто, мабуть...

– Що?! З тобою все гаразд? – здивувався Артем, голос його здавався стурбованим. – Ти мріяв про цю книжку півтора року! Ти не захворів?

– Слухай... – почав Бенедикт. – Я дзвоню тобі, щоб попрощатись.

Кілька секунд на іншому кінці слухавки не чулося нічого, окрім важкого дихання.

– Ти... Ти зробив це... – після паузи промовив Артем.

– Я зробив це.

- Чому ти мені не сказав заздалегідь? Ми змогли б попрощатись особисто.

- Вибач, я не хотів тебе турбувати. Це сталося спонтанно. Я зрозумів, що втрачаю час; що пора.

- Ого, Бенедикте...Я не знаю, що сказати... Ти хотів цього... Вітаю тебе... - говорив друг. - Сподіваюсь, це того варте.

- Варте.

- Ну що ж... Усього тобі доброго, друже. Живи кожним днем.

- І ти, - промовив Бенедикт і усміхнувся. - Сподіваюсь, іще побачимось.

- Не сумніваюсь.

Телефонна розмова закінчилась. Бенедикт вийняв сім-карту, розламав її надвое і викинув у маленький смітничок біля вікна потяга, за яким виднівся світ.

Це було востаннє, коли Бенедикт спілкувався з Артемом. Життя двох юнаків більше не перетинались. Але у серцях одне одного вони назавжди залишаться хорошими друзями.

Проте найголовнішим у цьому всьому було те, що Бенедикт Крех по-справжньому був щасливий. Уперше за довгий час.

Він поглянув на людей у вагоні і замислився про їхні долі. Тобто якими вони можуть бути. Чи є в тому вагоні ще хтось, хто так само, за власним бажанням, залишив усе?

Чи відчували ви запах планети?
А чи бачили, як зірки мерехтять?
Чи як птахи скидають тенета
І з дому на чужину летять?

Картина надзвичайно красива
І може навчити всіх нас,
Що кожна мить некваплива,
Коли ми не усвідомлюєм час.

Коли пропускаємо дні,
Весь час виглядаючи завтра,
Тоді ми насправду чудні,
Й птахами будь ми не варті.

Під кінець розкажу вам секрета,
Щоб прагнень до зміни додати,
Птахи скидають тенета
І з дому додому летять!

Саме такі рядки написав Бенедикт ранком у цьому поїзді. Літери виходили кривими, бо потяг час від часу трясло. Але головне – зовсім не літери, а слова, в які вони виливаються. І сенс тих слів.

А сенс був дуже простий – хлопець був щасливий, що покинув своє місто. Що розпочне нове життя. Він житиме кожним днем, кожною хвилиною, кожною миттю. Він знайде новий дім і насолоджуватиметься його красою скільки заманеться. А найголовніше – як заманеться.

Пані Ярина Джусь була власницею старенького пансіонату в найбіднішому районі великого міста, в яке прямував Бенедикт. Назва міста в цій історії не має ніякого значення. Місто-мільйонник з купою різноманітних районів; з натовпами людей на вулицях; з багатьма можливостями для розвитку – це імпонувало Бенедикту, ось чому він вибрав зникнути саме сюди.

Але на відміну від нього пані Ярина ненавиділа це місто. Секрет її ненависті, скоріш за все, ховався у тому, що вона просто не любила людей. Їй було шістдесят дев'ять років, вона не мала ні внуків, ні дітей, ні чоловіка. В неї був тільки старий пансіонат.

Саме він їй приносив якийсь дохід, бо вона здавала кімнати різним приїжджим у місто людям. Ціни її були низькі, отож жильців вона мала силу-силенну. Крізь її очі щороку проходили сотні різних людей. Бідних, скривджених; амбітних і не дуже. Вона чула тисячі життєвих історій – великий кусень яких про нещасливе життя. Можливо, саме це вплинуло на її характер. Вона була недовірлива і різка до людей – нікого до себе не підпускала, мабуть, думала, що всі ці біди саме через людей.

Подобалось їй у її сірому потрісканому пансіонаті тільки одне – він давав людям надію на те, що в них усе налагодиться. Бо крім нещасних історій вона також чула чимало людських мрій.

«А якщо мріють – не здаються», – думала Ярина.

На той день жіночка запланувала поїздку на третє міське кладовище, провідати свою померлу шість років тому подругу Анжеліку. Ярина не приховувала, що Анжеліка була єдиною її подругою за все довге життя. Хоча навіть у той час, коли подруга ще була жива, Ярина не виявляла до неї теплоти. Вона була різкою до неї, як була різкою до всіх інших, проте це не заважало їй любити подругу. І тепер не заважало за нею сумувати.

Одягнувшись у свій найкращий чорний костюмчик, начепивши на голову чорний капелюшок, повісивши на руку шкіряну (трохи потерту) сумочку, вона вийшла зі своєї кімнати. Коли замикала двері, в кінці коридору, біля вікна, запримітила худорлявого чоловіка у сірому халаті. Чоловік замертво стояв і порожнім поглядом дивився за вікно.

Це було звичною картиною для Ярини – той чоловік щоранку виходив у коридор на другому поверсі пансіонату і мовчки спостерігав за світом крізь вікно.

– Кого виглядаєш, Яроне? – як і кожного ранку, спитала у нього Ярина.

- Її, - сухим голосом, як завжди, відповів Ярон.

Далі діалог ніколи не заходив. Жінка оминула чоловіка і спустилася хрипкими сходами в передпокій, або на «рецепцію», як вона усіх просила називати цю кімнату.

Її не дивували такі люди, як Ярон. Її взагалі мало що дивувало. Ні з ким зі своїх квартирантів вона не зав'язувала тісних стосунків, бо знала, що рано чи пізно вони залишать цей пансіонат, а то й цей світ. Для неї головним було те, щоб жильці вчасно сплачували квартплату, а Ярон оплачував усе вчасно, а то й на місяці вперед.

Незважаючи на те, що рецепція пансіонату була заставлена всіляким бараклом, вигляд вона мала на диво затишний. Скоріш за все, цій кімнаті затишку додавав великий червоний килим, який Ярина колись привезла із Туреччини. А в кутку був маленький стіл, за яким уже сиділа темноволоса дівчина.

Дівчину звали Анною. Їй було вісімнадцять років, вона недавно закінчила школу і була внучкою тієї самої Анжеліки, до якої приготувалась їхати Ярина.

Власниця пансіонату завжди, коли покидала пансіонат, залишала когось, щоб наглядав за порядком під час її відсутності. Раніше Ярина завжди просила про це маму Анни, доньку Анжеліки, - Вікторію. Але це було раніше. Життя змінюється у кожного. І життя Вікторії - не виняток. Зараз вона жила в Польщі з другою дочкою і другим чоловіком. А Анна залишилася з батьком на Батьківщині.

Але не все так сумно. Анна добре спілкується з матір'ю і зовсім на неї не злиться. Колись злилась, але не тепер. Час забирає все, навіть образи. Ти просто все приймаєш. Отож і Анна прийняла, і тепер з радістю Різдвяні канікули кожного року проводить з мамою, вітчимом і сестричкою в прекрасному Кракові.

Їй подобалось її життя. А ще подобалось підробляти у бабусиної подруги Ярини в пансіонаті, бо це було легкою для неї роботою. В її обов'язки входило нічого не робити. Просто сидіти за столиком на рецепції й дивитись маленький телевізор. Хоча були й ті рідкісні дні, коли хтось виїжджав з пансіонату, - тоді треба було впевнитись, що квартирант усе сплатив; забрати ключі і прибрати кімнату для наступного жильця. Лише наприкінці робочого дня треба було вимити підлогу в коридорах і прибрати на кухні. Але з цим Анна справлялась за якісь півгодинки, бо пансіонат не був таким уже й великим - мав тільки сім кімнат для жильців, вітальню, дві кімнати Ярини, дві ванні кімнати і кухню.

- Сьогодні повинен заселитись один хлопець... - заговорила до дівчини Ярина, та раптом зупинилась, бо зрозуміла: та її не чує.

Анна сиділа обличчям до маленького телевізора і пристрасно дивилась в екран; ноги поклала на стіл, а у вухах мала навушники, з яких навіть старій Ярині чувся шалений шум.

Жінка насупила брови і буцнула Анну сумочкою по нозі.

- Ай!

Дівчина підстрибнула, одразу забрала зі столу ноги і витягнула з вух навушники.

- Хто тебе навчив правил поведінки, дівчино? Ти на роботі! - прогарчала жінка в чорному.

- Вибачте, я не помітила вас, - засоромилась Анна.

- Так от, - почала Ярина. - Сьогодні повинен заселитись хлопець... Він до мене вчора дзвонив і казав, що сьогодні після обіду прибуде. Поселиш його в шосту кімнату, тільки глянь, чи там прибрано. Даси ключі, все поясниш і візьмеш платню за півроку. Все зрозуміла?

- Так.

- Тоді це все... Щоб все було добре, поки я не повернусь.

Жінка розвернулася і пошкандибала до виходу з пансіонату.

- «Щоб все було добре, поки я не повернусь», - перекривляючи стару, випалила Анна. Потім виставила в бік старенької два середні пальці й додала: - Гірше вже нікуди!

- Ти щось сказала чи мені почулось? - раптом, уже біля самих дверей, розвернулася Ярина.

- Ні... е-е... нічого... - розгубилась Анна. - До побачення, кажу.

- Ага, - буркнула стара і вийшла.

Рівно о 17:19 на одну з платформ залізничного вокзалу з електрички вийшов Бенедикт. З неба падав літній дощ, і люди чимшвидше бігли в підземний перехід. Бенедикта це вразило; вразив натовп самотніх людей, які для чогось приїхали в це місто. У кожного з них своя мета. За хвилину вони всі розійдуться хто куди, навіть не здогадуючись, що саме з них розпочалось нове Бенедиктове життя.

В ритмі зі мною пульсує,
Раптом гальмує і хвилює тим.
Інколи місто за мною сумує,
Спокій дарує, бо тут є мій дім.
Я тобі даю,
даю надію

і знову дію.[2 - Слова з пісні «Місто» українського електронного музичного гурту «ОНУКА», особливістю якого є вплетення українських народних мотивів в електронну музику. Перший сингл гурту було представлено у жовтні 2013 року.]

Саме ці слова звучали в Бенедиктових навушниках під час знайомства з новим містом. Він вмикав цю пісню знову і знову, бо вважав, що вона дуже добре відображає його внутрішній стан.

Вона звучала в його навушниках, коли він покидав залізничний вокзал; коли питав у незнайомки, як пройти до зупинки маршруток; коли ховався від дощу під дахом одного з кіосків; коли він вперше дивився на ці вулиці; коли вперше оцінював архітектуру будинків; коли вперше дихав повітрям цього великого міста; коли вперше гуляв бідними вулицями району, де розташований пансіонат, у якому він житиме; коли вперше до всього звикав.

Відтепер вона завжди йому асоціюватиметься з першими годинами нового життя.

Коли Бенедикт стояв перед приміщенням пансіонату, надворі вже вечоріло. Коли він побачив той район, одразу зрозумів, що тут живуть нещасні люди. Вулиці були засмічені; подекуди бродили бездомні пси (чи люди); стіни будинків були розмальовані вуличними хуліганами... та й самі хулігани групувались на лавочках біля під'їздів, тримаючи в руках по банці пива.

Бенедикт тримав у руках карту з завчасно розмальованим у ній маршрутом і дивився на будинок.

– Ну от і все, – мовив він сам до себе. – Це мій дім на майбутні півроку.

Заховавши карту в рюкзак, він піднявся по бетонних сходах до дерев'яних дверей. Видихнув і постукав.

Анна сиділа у своєму кріслі на рецепції, тримала якусь двотижневу газету і відчайдушно пробувала розгадати у ній кросворд. Дівчині не надто добре це виходило, бо зі ста слів, які вона повинна була вписати, вписано було лише одинадцять.

Раптом вона почула стукіт у двері і дуже здивувалась. За весь час, коли вона працювала в цьому пансіонаті, ніхто ні разу не стукав у двері, а одразу заходили.

– Що за?... – пробурмотіла дівчина. Гість знову постукав. Дівчина поклала кросворд на стіл і крикнула: – Заходьте! Двері відчинені!

Старі двері невпевнено відчинились, і поріг переступив худорлявий хлопець із чорним чубом і маленькими голубими очима. Він дивився на Анну дивним загіпнотизованим поглядом, навіть не моргаючи. Був одягнений у клітчасту сорочку, джинси і кросівки «Nike».

Вона чомусь спочатку теж розгубилась, і молоді люди певний час ніяково стояли в тиші.

– Підходьте, не соромтесь, – нарешті підштовхнула дівчина гостя.

– Доброго вечора, – невпевнено промовив Бенедикт. – Це пансіонат пані Ярини?

- Доброго... Так, це він... Райський куточок у пекельному місті...

Бенедикт усміхнувся. На райський куточок цей пансіонат аж ніяк не змахував, але увагу одразу привернув старий сервант, у якому були покладані десятки книжок.

- Любите книжки?

- Е-е... Так а хто ж їх не любить?

- Ну, той, хто не читає, - відповіла Анна.

Бенедикт знову усміхнувся.

Дівчина повела далі:

- Ви хочете зняти кімнату?

- Власне, так. Я дзвонив до пані Ярини і домовився з нею про оренду кімнати на півроку... Вона вас не попереджала?

- Так-так... Звісно, попереджала... - пробурмотіла Анна. Дівчина трохи розгубилась - почала шукати на столі порожній бланк для нового жильця. Вийшло трохи незграбно - на підлогу впав її кросворд.

- Я підніму, - зреагував Бенедикт. Коли хлопець підняв газету, йому в очі одразу кинулось запитання, на яке він знав відповідь. - Анна.

- Що? - не зрозуміла дівчина.

- Тридцять чотири по вертикалі - Анна, - промовив хлопець, простягаючи дівчині кросворд. - Ім'я головної героїні в другому романі Льва Толстого... Чотири літери... Анна... Власне, Анна Кареніна.

- Ох, ви про це, - мовила Анна. - Я подумала, що ви екстрасенс і відгадали мое ім'я.

Хлопець укотре усміхнувся.

- А я Бенедикт. Дуже приємно.

- Взаємно.

Кілька секунд вони обмінювались мовчазними усмішками.

Згодом про цю зустріч Анна розповідатиме: «У пансіонат, де я підробляла, прийшов дивний хлопчина», а Бенедикт розповідатиме: «Мені одразу запали в душу її красиві очі». Справді, вони видавались йому двома шматочками льоду, але не через те, що випромінювали холод, а через те, що були світлими, мов дві засніжені верхівки кам'янистих гір. Сірі, ледь не до білизни.

Безперечно, Анна була красивою дівчиною: довге чорне волосся; маленький милий носик; сяюча посмішка, яка безумовно схилить до себе кожного. Але Бенедикту чомусь одразу найбільше сподобались її очі.

Він нізачо б не насмілювався підійти і познайомитися з такою дівчиною на вулиці.

Для них обох ця зустріч стане найособливішою.

– Ну що ж, Бенедикте... Ви маєте заплатити за шість місяців проживання?

– Так, звичайно.

Хлопець потягнувся до рюкзака. Почалася звична процедура заселення нового жильця. Анна віддала Бенедикту ключі від його кімнати і від вхідних дверей; показала, де туалет, де кухня; сказала, що у вітальні є ще одна полиця з книжками і телевізор – якими він може користуватися в будь-який час.

– Ну що ж... Це, напевно, все, – закінчувала знайомити Бенедикта з пансіонатом дівчина. – Якщо будуть якісь питання, звертайся.

– Дякую тобі, Анно.

Вони востаннє обмінялись посмішками, дівчина побажала хлопцю всього доброго і вирушила до свого робочого місця. А Бенедикт відчинив крихітну кімнату (в якій нічого, крім стола, ліжка, шафи і двох крісел, не було) і почав витягати з рюкзака скромні зажитки.

Після того він сів. Вдихнув запах свого нового дому. Поглянув у ніч за вікном. Знову подумки перенісся на вокзал. Подумав: «А що, як саме зараз хтось на тому вокзалі теж приїхав у це місто, щоб змінити життя? Хтось такий же самотній, трохи переляканий, проте натхненний, як і я?» Бенедикт думав і писав вірш, чи то про себе, чи про якогось уявного хлопчика, чи про кожну людину на цій планеті, яка наважилася щось змінити.

В одну світлу і зоряну ніч
На вокзалі хлопчик стояв,
З собою він мав лиш одну річ, –
Любов у душі, від якої сіяв.

Він дивився на потяги,
На величчє небо
І сильно радів, –
Він щасливий за себе.

Не було ні минулого,
Ні майбутнього теж.
Був тільки хлопчик
І свідомість без меж.

А в іншому кінці міста, у найбагатшому районі, у вітальні свого великого будинку, лежала на дороговому дивані Рута Кулакова. Немов чекаючи якогось

прозріння, вона тупилася в стелю. Про що вона думала тоді, знає тільки вона.

Збоку на журнальному столику лежав клавішний синтезатор, чекаючи, коли власниця нарешті його торкнеться і він матиме змогу створити нову мелодію. Та Рута його того вечора не торкалась. Вона просто лежала і тупилася в стелю.

Біля синтезатора лежали аркуш і ручка. Нею Рута повинна була виводити прекрасні тексти, які згодом стануть піснею. Та цього теж не сталося.

– По-ро-жне-ча... – пробурмотіла Рута.

За хвилину випросталась і сіла. Напроти неї стояла велика скляна шафа, в якій акуратно стояли всі Рутині нагороди і медалі. Вона багато чого досягла своїм талантом. Була дуже відомою і якоюсь мірою впливовою людиною в країні.

В неї було прекрасне життя. Десять років у шоу-бізнесі; багато прихильників; сотні відспіваних концертів; десятки написаних пісень, які ставали хітами.

– Можливо, в мене творча криза? – спитала вона сама в себе.

В неї такого ніколи не було. Навіть якщо це й криза – то коли вона пройде? Рута вже рік нічого не пише. Нічого вартісного.

«Авжеж, у тебе творча криза», – одразу ж подумалось їй.

У той момент вона ненавиділа сама себе. Всі нагороди, що височіли над нею, тиснули на неї. Ніби принижували: «Ти колись писала такі гарні пісні. Ти отримувала за них нагороди. А тепер що? Не можеш і кілька вартісних рядків написати! Невдаха!»

Рута з ненавистю кинула подушкою в шафу. Кілька нагород перекинулось.

Іще кілька років тому жінка була впевнена, що зробила незабутній внесок в українську музику. Тепер вона розуміла, як жорстоко помилялась. Вона літала в небесах, серед хмар власних ілюзій.

Про неї давно ніхто не пише. Ніхто з колег про неї не згадує. Жінка розуміла, що її найбільший страх стає реальністю. Страх забуття. Страх – що ти помреш, а після тебе нічого не залишиться.

Десь вночі додому повернувся її чоловік – Гектор. Він працює «важливою шишкою» в компанії, яка виготовляє різноманітні лічильники. Часто затримується на роботі; часто пропускає свята; вони з Рутою часто жертвують хорошими поїздками, лиш би Гектор уклав новий вигідний договір.

Він зайшов у вітальню свого будинку і помітив уже звичну йому картину: синтезатор, порожні аркуші паперу збоку і дружину, котра спить на дивані.

Він спочатку вимкнув світло, а потім повільно підійшов до крісла, взяв ковдру, підійшов до дружини і влігся їй собі на диван. Обійняв дружину, відчув її запах, накрився разом з нею ковдрою і заплющив очі.

Гектор знав, як їй нелегко. Як вона себе мучить тим, що натхнення її покинуло. Він би хотів якось їй допомогти, та не міг. Він міг тільки її підтримувати – що, як йому здавалось, він і робив.

Він дуже сильно її кохав, так само як і вона його.

Другий крок назустріч вітру:

«Подолати страхи»

З Яриною Джусь Бенедикт познайомився наступного ранку. Він прокинувся близько восьмої від того, що йому звело ногу. Біль був такий сильний, що хлопець одразу зірвався з ліжка і застрибав на іншій нозі, жваво трясучи тою, яку судомило.

Кілька нестерпних хвилин – і все минуло. Він копнув незручне ліжко, бо в усьому винив його. Сьогоднішня ніч для нього була здебільшого безсонною. Та чи це через незручне старомодне ліжко, чи через думки про сьогоднішній день – він визначитися не міг.

Пансіонат іще спав і здавався найтихішим місцем у світі. Пшеничного кольору промені пробивались крізь пожевклі штори в коридор. Деякі дошки на підлозі скрипіли, коли Бенедикт на них наступав, – і той скрип звучав гарматним бахканням у цьому спокої. Але все це було дрібницями. Той ранок був чи не найприємнішим для Бенедикта за останні кілька місяців.

Він прямував на кухню попити ранішнього чаю. У руках мав печиво «Марія», [3 – Печиво «Марія» – затяжне печиво. Користується попитом у Західній Україні, здебільшого через низьку ціну. Цей кондитерський виріб з'явився в другій половині XIX століття, коли донька російського царя Олександра II виходила заміж за принца Альфреда, сина королеви Британії. Титуловану наречену звали Марією, і на честь її грандіозного весілля було випущено однойменне печиво.] яке купив вчора на залізничному вокзалі, а в голові вирував захват. Бенедиктові неабияк подобався цей старий будинок. Він торкнувся шорстких стін коридору і буквально відчув дух цього приміщення.

Пансіонат здавався хлопцю неймовірно затишним. Особливо зараз, коли всі його мешканці ще спали.

Коли Бенедикт допивав чай, на кухню зайшла Ярина, одягнена в халат поверх нічної сорочки. Їхнє знайомство пройшло доволі кумедно: жінка злякалась присутності в таку рань на кухні ще когось, окрім неї.

– Вибачте... Не хотів вас налякати...

– Але налякав, – буркнула жінка. – А ти – новий жилаць мого пансіонату?

- О, ви пані Ярина?

- Так... а ти?

- Я - Бенедикт, - відповів хлопець.

- Ну... Ласкаво просимо в наш пансіонат, - прохрипіла сонна жінка. - Надіюсь, Анна все тобі пояснила.

- Так, так... Звісно, пояснила.

Запала мовчанка. Їм обом було незручно. Хлопець взявся дожовувати надкушене печиво, бо хотів чимшвидше звідси піти, а Ярина подріботіла до кухонних полиць, начебто щось там шукати.

- У вас дуже хороший пансіонат, - нарешті знайшов чим заповнити тишу хлопець.

- Дякую, - відповіла Ярина і поглянула на нього, мов на божевільного. Вона була впевнена, що він лукавить.

- А ти для чого приїхав у наше велике місто?

- Ну...е-е... Я захотів усе змінити... Кинув усе і вирушив сюди... Буду жити заново.

- Жити заново? - скептично повторила стара. - Хлопче, щоб «жити заново», треба бути впевненим, що ти хоча б колись уже жив.

Запала чергова мовчанка. Тільки тепер Бенедикт уважно дивився старій просто в очі. Так само пильно, як і вчора на Анну. Здається, після тих її слів він зрозумів, що жінка знає більше, ніж сама здогадується.

- Знаєте, ви абсолютно маєте рацію, - мовив Бенедикт. - Я втік з попереднього місця, щоб почати жити... Бо час іде, а життя не починається... Ви маєте рацію...

- Ну, молодець, - все, що відповіла йому стара, а потай подумала, що сама ж вона жити досі не почала.

Коли він згодом того ж ранку виходив з пансіонату, на рецепції Анни вже не було. Там сиділа Ярина. Чомусь його цей факт трохи засмутив. Він залюбки б поглянув у ті сніжно-сірі очі знову.

Гуляючи по центру міста, Бенедикт зловив себе на думці, як йому пощастило. Він щасливчик. До того ж сміливий щасливчик, бо кому б іще вистачило сміливості розпочати нове життя? Він радів, що зробив такий крок. Що пішов з дому, кинув минуле - і тепер відчувається вільнішим від подувів вітру. Направду.

Він був готовий кричати про це всім на світі, кричати це сотні разів, набридати усім з цією новиною! Для нього колись це було непереборною межею... Він хотів цього, та знав, що ніколи не зробить... Але ось він. Вже тут. Він зробив це.

Поки він ще не вірив у це.

Він ходив містом і відчував, що є частиною цього великого організму. Це відчуття його неабияк заряджало. Кожну мить цієї прогулянки він проживав, кожному запам'ятовував. Заплющував очі, відчував запах, запам'ятовував.

– Візьміть, – раптом заговорив до нього незнайомець, простягаючи якийсь буклет.

Взявши рекламку, Бенедикт одразу почав її вивчати. Там великими синіми літерами було написано: «РОУП-ДЖАМПІНГ». А внизу меншими літерами пояснювалося, що в місті, а саме на мості «Зміїний шлях», весь тиждень проводяться екстремальні стрибки. У буклеті писали, що крім «безпеки» людям також гарантовані незабутні емоції на все життя.

А Бенедикт саме за цим приїхав до цього міста. За емоціями.

Хлопець одразу розвернувся і почав у потоці людей вишукувати того незнайомця, який дав йому буклет. За секунду він помітив, що незнайомець уже стоїть біля якихось дівчат і переконує їх, що стрибки абсолютно безпечні. Спочатку хлопець засумнівався підходити до них – він соромився милих дівчат, які про щось розпитували незнайомця з буклетами. Але Бенедикт тепер не мав права боятися – він приїхав до цього міста, щоб мінятися, жити, радіти і нічого не боятися.

– Я перепрошую, – невпевнено втрутився в дискусію Бенедикт.

Усі замовкли і звернули на нього увагу.

І якось так сталося, що Доля зараз же подарувала Бенедикту ті, бажані для нього, незабутні емоції. Це було схожим на магію, яка тільки може бути в людському житті. Хлопець і та, кого він побачив біля промоутера, запам'ятають це на все життя. Чи будуть вони вважати це знаком з небес, ніхто не знає. Але, безумовно, після того як вони в той день ось так випадково зустрілись, вони почали дивитись одне на одного зовсім іншими поглядами.

Біля хлопця з буклетами стояла дівчина з рецепції пансіонату, Анна, а біля неї якась її подруга.

Анна побачила ошелешене обличчя «дивного хлопця» і широко усміхнулася. Ні подруга, ні хлопець з буклетами не розуміли, що тут коїться, бо запанувало якесь ніякове мовчання.

Якщо б Анну хтось запитав, чому на її обличчі з'явилась усмішка, коли вона побачила Бенедикта, вона б відповіла, що сама не знає. Але це було б неправдою. Просто вона, як і він, була не проти ще раз побачити його погляд. Ця усмішка – це була щира неочікувана радість від простих і в той самий час чарівних ситуацій нашого життя.

- Так? Слухаю вас? - нарешті ввічливо озвався хлопець-промоутер, але його, схоже, вже ніхто не чув.

- Ти? - нарешті запитала Анна. - Що ти тут робиш? Ти що, за мною стежиш?

- Ні, - розгубився Бенедикт. - А ти за мною?

- Авжеж ні!

- Ти його знаєш? - похмуро запитала подруга.

- Знаю. Це той хлопчина, про якого я розповідала... Той, що заселився в пансіонат Ярини!

- Так, це я, - нервово відповів Бенедикт.

Погляд Анни ковзнув на руки Бенедикта, в яких він стискав буклет про «роуп-джампінг».

- О, Боже! - ще більше здивувалась вона. - Ти що, теж вирішив стрибати?

- Е-е... Власне, так. Але я не знаю, як доїхати до моста «Зміїний шлях».

- О, ви вирішили стрибати? - й собі засяяв хлопець-промоутер. Бенедикт до нього усміхнувся і кивнув. - Вам потрібно сісти на дев'ятий автобус і проїхати буквально дві зупинки. На мості ви одразу помітите джамперів.

- Дуже вам дякую.

Бенедикт наготувався іти, але раптом до нього озвалась Анна.

- Та почекай же ти! Можеш іти з нами, - сказала вона. - Ми з Лізою якраз туди йдемо... Тут недалеко... Двадцять хвилин пішки...

- Справді? - зашарівся Бенедикт.

- Звичайно.

- Приемних вражень! - докинув хлопець, який роздавав буклети, услід Бенедикту і дівчатам.

Хлопець не міг уявити, як після цієї прогулянки зміниться його життя. А дівчата не могли уявити, як вона вплине на їхнє.

- До речі, це моя подруга Ліза, - усміхнулась до Бенедикта Анна. - А це, як ти вже здогадалася, Бенедикт Крех. Той переляканий хлопець, про якого я тобі розповідала.

- Ну, не такий він уже й переляканий, якщо надумав стрибати з моста, - сказала Ліза, і всі засміялись.

Ліза була повненькою, здебільшого мовчазною дівчиною. Мала русяве волосся, зв'язане в хвіст, різкі риси обличчя, була одягнена в дивну дитячу

футболку зі Свинкою Пеппою[4 - Свинка Пеппа (англ. Peppa Pig) - персонаж британського дитячого мультиплікаційного телевізійного серіалу, створеного режисером та продюсером Естлі Бейкером Девісом. Зазвичай кожна серія мультфільму закінчується тим, що всі дружно сміються та падають на спину.] і мала незчисленну кількість жовто-блакитних гумових браслетів на обох руках. Бенедикт був упевнений, що вона дуже закомплексована. Він одразу бачив таких людей, бо й сам таким був.

Ліза простягнула до хлопця руку. Він її потис.

- Дуже приємно, - сказав хлопець.

Кілька хвилин вони крокували мовчки, аж поки не озвалась подруга Анни.

- Та перестань уже усміхатись, подумаш, - пирхнула Ліза.

- Ну, знаєш, таке в мене вперше! Познайомитись із кимсь, а на другий день з ним випадково зустрітись на вулиці! І ще й іти в те саме місце! Як на мене, це дуже круто!

Нарешті Бенедикт і собі усвідомив «крутість» моменту та теж усміхнувся.

- Це справді трохи неймовірно!

- Ну і давно ти в місті? - спитала Анна.

- Вчора приїхав, одразу заселився у ваш пансіонат, - усміхнувся Бенедикт. - А ви? Давно тут живете?

- Ліза три роки, а я з самого народження... Ех... - Вона глибоко вдихнула, ніби насолоджуючись повітрям. - Ніколи звідси не поїду. Це місто прекрасне!

- Мені теж подобається.

Усі трое поглянули на вулицю, по якій крокували. Звідусюди на них дивились реклами якоїсь дешевої їжі; реклами різних сервісів; реклами якихось нікчемних олігархів-політиків; дерева, стовбури яких були обмазані вапном; їх оминали збідовані люди в базарній одежі; на дорогах ланцюжками їздили жовті маршрутки з номерами, написаними фломастером на шматку картону; а самі дороги були розмальовані соковитими ямами - все це, безсумнівно, вказувало на бідноту нашої країни - але для Анни та Бенедикта мало якийсь український колорит.

Звісно, обое молодих людей хотіли, щоб все це змінилося, щоб країна розвивалась і щоб лиця людей були безтурботними. Але вони також знали, що для цього потрібен час.

- І що в ньому такого особливого? - не розуміла Ліза.

- Люди, - відповіли Бенедикт і Анна в унісон. Одразу ж засміялись, а потім перетнулись поглядом, у якому читалося: «Вау... Ти думаєш так, як і я».

Це справді було так. Ті двоє думали практично однаково. І разом з тим були абсолютно різними людьми.

Люди... Ось що їх вабило в цьому місті, та взагалі у всій країні. Люди, які щодня крокували тими вулицями. У кожного з яких була своя ціль. Їх вабило те, що ці люди прагнули жити краще. Що сірі реквізити цього міста не могли забрати у них прагнення до кращого.

Сяючі очі тих людей засліплювали і ями на дорогах, і різноманітні примітивні вивіски реклам, і потріскані стіни будинків.

Коли дівчата привели Бенедикта до «Змііного шляху», хлопець запримітив широку-широку річку і два її береги, всіяні бетонними блоками будинків. Ті два береги з'єднував вузький міст, викрашений у темно-зелений колір. Він справді нагадував якусь довгу, гігантську змію.

А низько під мостом спокійним потоком бігла ріка. Її вода здавалась незворушною і зовсім нерухомою. Якби вдалині не виднілись якісь багажні судна, Бенедикт подумав би, що там внизу асфальт. Свіжесенький та гладесенький, у якому, мов у дзеркалі, відбивається сонце.

– Ось там! – раптом мовила Ліза, вказуючи на середину моста. – Вони там, ходімо.

Трійця перейшла дорогу, вийшла на тротуар і попрямувала до невеличкого натовпу, який зібрався посередині моста.

– Бенедикте, – озвалась Анна, – а ти знаєш, чому цей міст називають «Зміїним шляхом»?

– Тому що він схожий на змію?

– Ні, – усміхнулась дівчина. – Від самого початку, коли тільки його побудували, міст був світлих відтінків. Також він мав іншу назву, яку до нашого часу вже давно забули. Та однієї ночі міст змінив свій колір, уявляєш?

– Як це так?

– Не знаю. Просто взяв та й за одну ніч змінив колір – став темно-зеленим, мов зміїна шкура... Але найдивнішим і наймістичнішим було те, що архітектора, який робив план будівлі моста, зранку, коли міст змінився, знайшли мертвим.

– Ого, – вразився Бенедикт.

– Слухай далі, – ще більше заінтригувала Анна. – Лікарі виявили, що чоловік помер від отруєння... А саме від зміїної отрути... Уявляєш? У нас, в Україні, зміїна отрута!

– Не може бути!

- Може, - кивнула дівчина. - Забобонні люди кажуть, що тим мостом чоловік перейшов у інший світ. І відтоді його називають «Зміїним шляхом».

- Дуже цікава історія... - признався Бенедикт.

- Закінчуйте, - мовила Ліза.

Новоспечені знайомі наблизились до зграйки джамперів, біля яких було повно мотузок і якогось спорядження, схожого на альпіністське.

- Я, звісно, перепрошую, - нахмурився м'язистий хлопець, коли підлітки розповіли йому, що вони хочуть зробити, - але вам е вісімнадцять? Щось мені не віриться, що цьому юнаку е...

Джампер вказав на Бенедикта - дійсно, хлопець був худим і не надто вже й високим, через що здавався восьмикласником.

- Звісно, е! - майже викрикнула Анна.

Вона одразу занурилась у свій рюкзак, а за мить вийняла звідти паспорт і вручила м'язистому юнаку. Він хвилину його розглядав і промовив до Бенедикта та Лізи:

- А як щодо вас?

- Вони мої родичі, - натомість відповіла Анна. - Приїхали на кілька тижнів у гості, тож паспортів у них нема, але ім теж е вісімнадцять... Вони ще старші за мене... Повірте!..

Кілька секунд молодик сумнівався, потім знизав плечима:

- Ну що ж... Уся відповідальність, в разі чого, лежатиме на тобі, Анно Володимирівно... - усміхнувся він.

- Звісно, - усміхнулась Анна. - Дякуємо.

- Ну що ж... Думайте, хто стрибає першим, і підходьте до мене... - сказав джампер і відійшов до колег.

- Дякую, - мовив Бенедикт до Анни.

- За що? - здивувалась та. - Вам нема вісімнадцяти?... Ех, я не знала... - удавано засмутилася.

Бенедикт і Ліза розсміялися.

Бенедиктові випала честь стрибати першим. Коли джампери закріплювали на ньому спорядження, хлопець страшенно побілів. Він хотів стрибнути, та нічого не міг вдіяти зі своїми панічними думками. Він страшенно боявся того, що може статись.

– Можливо, ти передумаєш? – поглянув на нього м'язистий хлопець, який вовтузився з пасками безпеки. – А то ти щось зблід. Можливо, прийдеш завтра чи іншого дня?

– Ні, – втруtilась Анна. – Він стрибатиме.

Бенедикт мовчав. Він тамував у собі шалений страх. Коли він дивився вниз, йому крутилось у голові. Висота була приголомшлива. А внизу – спокійна і тиха вода річки.

– Мені справді страшно, – признався хлопець.

– А чого ти боїшся, Бенедикте? – здивувалась Анна.

– Що розіб'юсь... Що мотузка розірветься і мое тіло розплющиться об воду... Що загину, врешті-решт... Що помру...

– Облиш, Бенедикте, – відповіла дівчина. – Всі люди помирають. Коли ти падатимеш, повір, відчуватимеш такий кайф, що не шкода буде загинути... Тобто ти зрозумієш, що це дрібниця.

М'язистий хлопець поглянув на дівчину, мов на божевільну, а Бенедикт нервово посміхнувся і промовчав. Він прекрасно знав, що всі люди помирають, але йому не хотілось померти завчасно – коли він іще не встиг насолодитись усіма принадами, а то й бідами, життя.

Та попри весь свій панічний страх хлопець і не думав передумувати. Бо як іще, окрім як ризикувати, пізнавати життя? До того ж усе безпечно – це простий стрибок з моста на мотузці; нічого страшного не повинно статись.

– Ну що ж... Тоді на рахунок три... Один, два... – відраховував джампер. – Три!

Бенедикт відштовхнувся від краю моста, відпустив перила, стрибнув... і йому це нагадало ковток джерельної води в спекотний день. Світу навколо нього не було. Був тільки він, падіння, його емоції й адреналін. Вітер дув у його обличчя, з вуст ринув крик, якого він навіть не чув, а в душі робився якийсь переворот. Якийсь шалений вибух.

Бенедикт був щасливим, бо нічого в той момент не було важливим, крім емоцій, які він зараз проживав. Абсолютно нічого.

Усе це тривало вічність. А потім ривок – світ знову з'явився, а відчуття свободи знову віддалялося і віддалялося. Ніби він пірнув у неї, а коли падіння закінчилось, почав виринати.

Саме так хлопець хотів прожити своє життя. Ніби це одне довге падіння з моста.

– Ну як? – допитувалась Анна, коли хлопця підняли на міст.

Він був сам не свій, його досі тримало неймовірне відчуття (ейфорії? щастя? страху?). Люди навкруги сміялись, досвідчені скакуни з розумінням дивились на нього, а Лізі й Анні не терпілось і собі це пережити.

– Ну як тобі? Страшно? Ти так кричав! – усе допитувалась дівчина.

– Я... Це... Це неймовірно! – нарешті видувив із себе якісь слова Бенедикт.

У погляді Анни читалися розуміння і шалена цікавість. Дівчина одразу кинулась впрошувати Лізу, щоб та поступилась чергою і вона змогла стрибнути наступною. Ліза трохи сумнівалась, бо їй теж кортіло пережити те «неймовірне», про яке казав Бенедикт, та все ж таки вона погодилась, і наступною стрибнула Анна.

– Дякую! – сказала вона подрузі й одразу поспішила до хлопців, щоб ті прикріпили до неї спорядження.

– Справді все так класно? – спитала Ліза Бенедикта.

– Неабияк, – кивнув хлопець.

– Це було круто!

– Ми це зробили! Я не вірю, що ми це зробили!

– Ми так кричали! Це було так класно!

Ліза, Анна і Бенедикт відходили від моста і ділились враженнями про свій вчинок. Усі були на емоціях, щасливі і з усмішками на обличчі.

– Дякую вам, що провели до моста, – сказав Бенедикт, – і розділили такий хороший момент.

– Нема за що, – усміхнулась Анна. – Повір, ми теж були раді з тобою поспілкуватись і все це пережити.

Трійця зупинилась на роздоріжжі: одна з доріг вела дівчат до домівок, а друга – Бенедикта до автобусної зупинки.

– Це для мене справді щось незвичайне, – признався хлопець. – Ще два дні тому я про таке й мріяти не міг. Не повірив би, що зроблю таке!

Дівчата засміялись.

– Ну, тепер знаєш, що це зовсім не страшно, – промовила Ліза.

– До зустрічі, Бенедикте, – сказала Анна. – Я нечасто буваю в пансіонаті, але коли там буду наступного разу, обов'язково до тебе навідаюсь.

Кілька секунд усі стояли мовчки і дивились одне на одного, а потім дівчата рушили у свій бік.

– До зустрічі, – пошепки повторив Бенедикт, та дівчата його, напевне, вже не почули.

З кожним кроком, якими дівчата віддалялися від хлопця, все чутнішим ставав його пульс. Ці короткі дві години, які він провів з незнайомками, були прекрасними і легкими. А тепер вони йдуть геть, до своїх домівок і справ. А він буде для них лише чудернацьким хлопчиною і дивним збігом обставин. Але він не хотів ним бути. Йому було приємно з ними проводити час, тож він хотів іще.

Він хотів знати, що побачить їх. І то не тоді, коли Ярина викличе Анну і її замінити, а тоді, коли йому захочеться.

Для нього наступний крок був страшнішим за крок з краю моста. Він ніколи цього не робив. Він ніколи не робив перших кроків до дружби. Може, саме через це у нього, крім Артема, їх і не було?

Хлопець поборов себе і кинувся наздоганяти дівчат.

– Стривайте! – крикнув він.

Вони повернулися, на їхніх обличчях сяяли усмішки.

– Знаєте, я тут подумав... е-е... Я новенький у цьому місті... Знаю, такі, як я, часто просять у вас номер телефону... але... Я подумав, може...

– Ось, – перебила Анна, простягаючи клаптик паперу з цифрами свого номера телефону.

Бенедикт здивувався, бо дівчина ніби знала, що він їх наздожене. А ще його дивував її погляд... Він був якийсь...

– Ти мене зневажаєш? – прочитав її погляд Бенедикт.

– Я тобою пишаюсь, – відповіла Анна.

– Пишаєшся?

– Ти набагато сміливіший, ніж думаєш, Бенедикте... І ти не невдаха... – промовила вона, усміхаючись і дивлячись на його рюкзак.

Далі було мовчання. Дівчина віддала хлопцю номер телефону, і вони з подругою пішли геть. Бенедикт іще півхвилини простояв, обдумуючи її слова, врешті усміхнувся й рушив до автобусної зупинки.

Третій крок назустріч вітру:

«Любити»

Наступного дня до мами Бенедикта завітала її сестра Діна. Яна (так звали Бенедиктову маму) заварила чай, і вони сиділи з сестрою на кухні, мило про щось бесідували.

Разом з малиновим ароматом чаю по кухні розтікалась туга, бо останні кілька діб Яна плакала і сумувала. Її маленький хлопчик пішов з дому... Її гризли думки: де він? що зараз робить? чи голодний він? чи має він, де поспати?

Десь там...

Її маленький хлопчик...

Абсолютно самотній у такому жорстокому світі.

Жінка кілька разів клялась про це не думати. Кілька разів переконувала себе у тому, що її син знає, що робить. Вона знала, що він заслуговує на те, щоб самому керувати своїм життям. Але все ж він був її маленьким хлопчиком. Вона не могла про нього не думати. І кожного разу, як згадувала, по її шкірі проносились сотні мурашок. Це був материнський, не підвладний розуму, страх за сина.

Він стільки пережив. Вона просто повинна у нього вірити... Але попри всю віру і знання, що так має бути, її материнське серце краялося щоразу, як вона проходила повз його порожню кімнату.

– Дуже смачне печиво, – мовила Діна, відкушуючи, здається, вже п'яте. – Сама готувала?

– Та ні, – призналась Яна. – Сусідка принесла.

Діна сьорбнула чаю і кинула на сестру пронизливий погляд. Під очима в Яни були сині кола, погляд порожній, а все сьогоднішнє чаювання вона мовчазна – перекидається тільки необхідними репліками. Діна одразу знала, що тут щось не так, – вона завжди знала, коли її молодша сестра сумувала. Та жінка не могла ніяк наважитись запитати. І коли так і не знайшла делікатних слів, спитала прямо:

– З тобою все гаразд? Виглядаєш замученою.

– Ти про що? Звісно, зі мною все гаразд.

– Яно? – кинула поверх своїх окулярів погляд Діна. – Кажи. Що з тобою?

Якусь мить Яна ще трималась і мовчки дивилась на сестру. Потім обличчя її скривилось, а з очей бризнули сльози. Діна одразу поклала надкушене печиво на стіл, схопила пачку серветок і підбігла до сестри.

– Що таке? Що сталось, люба моя? – обіймала заплакану сестру Діна.

– Бенедикт... Він... він... – хапала ротом повітря Яна.

Діна неабияк стурбувалась.

– Що з ним?!

– Він пішов з дому... Взяв кілька речей, написав прощальну записку і пішов.

Діна відпустила сестру і з подивом на лиці сіла на сусідній стілець. Кілька секунд у її голові вирував ураган різноманітних думок.

– Я не знаю, що сказати, Яно, – промовила вона. – А коли він пішов? Куди він подався?

– Звичайно, він нам цього не сказав, Діно... Зник він у день весілля твоєї доньки, – обурилась Яна. – Він просто пішов собі, та й усе.

– Божевілля якесь!

– Усе його життя божевілля, Діно.

– І що ви думаєте робити? Ти ж знаєш, як це небезпечно! – промовила Діна. – Ви повинні щось робити! Шукати його, піти в міліцію. Його потрібно знайти!

– Думаєш? – змокрілим поглядом поглянула на сестру Яна.

– Звісно, я так думаю! Ти хочеш і далі плакати і мучити себе страшними здогадками? З кожним може статись багато чого поганого, а з ним тим більше, ти це прекрасно знаєш!

– Діно, – спробувала заспокоїтись Яна. – Я не плачу через те, що непокоюсь... Тобто і через це теж... Більше моїх сліз проливається через те, що я люблю його... Ми могли йому допомогти в усьому... Він хотів почати нове життя... Він міг нам сказати... Ми з татом йому допомогли б і у цьому... Підтримали б... А він вирішив покинути нас і жити так, як він собі задумав... Знаєш, яке ми маємо право йому це забороняти? Він що, має до кінця життя сидіти вдома і спілкуватись тільки зі мною і з батьком?

– Що? – здивувалась Діна. – Я правильно розумію – ви і не думаєте його шукати?

Яна категорично захитала головою.

– О, Боже... – жажнулася Діна. – Ти хоча б розумієш, що можеш уже ніколи його не побачити?

– Розумію, – сумно мовила Яна і знову заплакала. Це рішення було тяжке, але це найкраще, що вона могла дати своєму синові. Свободу. Вона добре знала, що син обожнює цей світ, тож не дати йому права з ним познайомитись – вона не мала права. Він там... У великому світі... Зовсім один... Але, знову ж таки, це його вибір.

За певний час Діна прийняла таку правду і, можливо, навіть зрозуміла її. Коли вона вже зібралась йти додому, наостанок зайшла в Бенедиктову кімнату. Всі речі в ній були акуратно поскладані, ліжко ідеально заправлене, а біля нього на підставці стояв синтезатор. Фотографії, де він з батьками, стояли на полицях, серед численних книжок. Чорнявий хлопчина з голубими очима. Її племінник. Тепер вона за ним сумувала.

Жінка ніколи не показувала племіннику, що любить його. Для неї Бенедикт завжди був малим хлопчаком, який бігає попід столами на кожному сімейному святі. В них ніколи не було близьких стосунків, та зараз, коли він щез, вона відчувала докори сумління, що не показувала своєї любові до Бенедикта. Він, як не як, частина її родини. Він син її сестри. І вона дуже непокоїлась про те, що зараз з ним.

– Надіюсь, ти знаєш, що робиш, Бенедикте, – дивлячись на одну з фотографій, промовила Діна. Поправила кучеряве каштанове волосся і вийшла з кімнати.

А тим часом у пансіонаті пані Ярини, у вітальні зібрались майже всі жителі. Це бувало вкрай рідко, бо кожен, хто тут жив, мав роботу, на якій працював майже весь тиждень. Але, так склалось, сьогодні було якесь державне свято, і всі вони відпочивали від щоденної праці, сидючи і спілкуючись в вітальні.

Двое жінок дивились телевізор – це були дві тридцятирічні сестри-близнючки, які приїхали до цього міста через кар'єру. Їм колись запропонували хороші місця в якійсь фірмі, і вони, не роздумуючи, погодились, бо це була дуже перспективна робота з можливістю професійного росту. Та ось уже цілих два роки вони ледь зводили кінці з кінцями – ніякого підвищення не було, і, як вони казали, «навіть ним і не пахло».

Попри свою замкненість Ярон мав медичну освіту. Проте його робота теж не приносила ні високих доходів, ні задоволення. Ніхто так достовірно і не знав, ким він працює, але пані Ярина здогадувалась, що він простий ветеринар у якійсь дешевій клініці, бо завжди, коли він повертався в пансіонат, від нього шалено тхнуло, і далеко не квітами. Зараз він стояв у вітальні біля вікна і, як завжди, виглядав «іі».

У вітальні, біля шафи з книжками, у м'якому кріслі також сидів старенький сивуватий пан. Його теж рідко можна було зустріти тут, бо він також кудись зникав. Наскільки Бенедикт чув від інших жильців, того пана вигнав з дому власний син, старенький оселився тут і, хоч уже на пенсії, влаштувався в якійсь школі викладачем зарубіжної літератури.

А останню з мешканців цього пансіонату звали Євою. Це була двадцятидворічна дівчина, яка приїхала сюди, щоб стати художником. Вона мала коротке світле волосся й абстрактне татуювання ззаду на шиї. Проте світ, який вона узріла в цьому місті, виявився не таким простим і світлим, як її амбіції. Звісно, дівчина не полишала своїх мрій, ходила на якісь курси художників і всяке таке, та поки що заробляла на життя офіціанткою в не надто дорогому ресторані. Єва навіть зараз сиділа поряд зі стареньким вчителем літератури і малювала щось простим олівцем у великому зошиті.

Усі ті люди жили у цьому пансіонаті довгий період. Усі звикли одне до одного. Зараз усі займалися хто чим, сиділи у вітальні, думали над своїм життям, переглядали шоу по ТВ. Усе це було в абсолютній тиші, аж поки до вітальні не зайшли пані Ярина та Бенедикт.

Жінка зранку прийшла в хлопцеву кімнату і запропонувала (чи то пак наказала) йому познайомитись із іншими жителями, бо інша така нагода в нього випаде ще не скоро. Хлопець одразу відклав зошита, у якому писав вірш про свої вчорашні емоції, і пішов з Яриною у вітальню.

Знайомство з жителями пансіонату теж неабияк вразило Бенедикта. Стільки доль об'єднав цей будинок... Для хлопця це було щось незвичайне. Щось, про що він раніше і не здогадувався. Тільки зараз до нього дійшло, що таких пансіонатів по Україні, та й по цілому світові, дуже багато. Дуже багато і таких доль. Це пригнічувало й водночас навіювало якесь усвідомлення грандіозності нашого світу.

Абсолютно всі ставили йому якісь запитання. І він, знаючи, що це може обернутись зривом його плану щодо нового життя, був абсолютно відвертим.

– Я втік з дому, – мовив хлопець, коли старий викладач Любомир (так його звали) запитав, де його батьки. – Вони не знають, де я. Я просто взяв кілька речей і зник з дому. Але не переймайтесь, – додав Бенедикт, коли помітив тривогу присутніх. – Вони мені довіряють. Думаю, вони мене не шукатимуть і в міліцію не подаватимуть про розшук.

– Я теж колись втекла з дому, – озвалась художниця Єва. – Але прийшов момент, коли я була змушена їм розповісти, де я. Думаю, в тебе теж буде такий момент.

Бенедикт нічого не відповідав. Він знав, що коли прийде такий момент, тоді про нього подумає, зараз це без сенсу.

– А ти маєш якісь уподобання? – спитала Єва.

– Звісно, маю, – усміхнувся Бенедикт. – Музика... Поезія... І скажу дещо банальне – люди.

– Люди?

– Ну, так... Люди – дуже дивні створіння... Всі різні. Всі зі своїми таємницями. Всіх потрібно розгадувати. А це доволі цікаво.

– А читати любиш? – спитав Любомир.

– Звісно, люблю... Це не люблять лише ті, хто цього не робить, ге? – знову усміхнувся Бенедикт. Його завжди дивував сам факт таких запитань. Йому це здавалось рівнозначним до запитань «ти любиш дихати?», «любиш смак води?».

– Ти, до речі, можеш брати будь-яку з цих книжок. Тільки не забудь покласти назад, бо Ярина має список, де всі записані. І якщо котрась пропаде – вона всіх нас приб'є... – прошепотіла на вухо Бенедиктові Єва.

– О, дякую, це дуже класно, – мовив Бенедикт, іскристим поглядом дивлячись на полиці з книжками. Для нього це був неабиякий скарб і джерело натхнення.

Знайомство протривало майже годину. Бенедикт обговорив з Любомиром кілька книжок, які вони обоє читали; порозмовляв з Євою про її малюнки, які вона чомусь іще не наважилась йому показати; трохи поговорили на спільні теми.

Хлопця найбільше вразило те, що спілкування було дуже простим, ніби він був знайомий з цими людьми все життя. Це якось додавало впевненості у тому, що він там, де має бути. Що він з тими людьми, які повинні бути навколо нього. Хоча це можна назвати приємним додатком до життя в пансіонатах. Тут або покинуті, або неординарні, або вільні люди. Ось чому й спілкування з ними вільне.

Після всього хлопець взяв одну книжку з полиці і вирушив до себе в кімнату. Там він закріпив недописаний вірш. Бенедикт сів на стільчик і взявся дописувати. Згадав стрибки з моста, спілкування з Анною, згадав емоції, які вкладав у вірш на початку. Та не міг сконцентруватись. Тепер його переповнювали інші відчуття.

Він перегорнув сторінку зошита і почав писати вірш, присвячений мешканцям цього пансіонату. Він написав вірш про людські долі. Про віру в краще. Про незламність. Про те, що вибір лише за нами – щось красиве і світле можна побачити навіть у найтемніших речах.

У одної жіночки
Були милі три дитяти.
Для усіх багатирі,
А для неї янголяти.

Один янгол десь загинув,
На війні, здається,
Усі думали – заплаче,
А вона сміється.

Другий янгол свої крила
Малій дівчинці віддав,
Жінка знову не тужила,
Син когось урятував.

«Що мені тужити? – каже. –
Я молюсь за них,
Два сини герої в мене,
Не буває лих».

Лихо визнала тоді,
Коли третій син
Попрощався у воді,
Бо не знав краси.

Лихо визнала, о так,
Але не тужила.
Красу бачила в усьому,
Бо нею світила.

Наступні тижні для Бенедикта були просто казковими. Він не міг повірити, що, лише раз ризикнувши, добився такого життя, якого хотів. Він не

переймався майбутнім, жив лише теперішнім моментом. Знав, що скоро закінчатся гроші, що потрібно буде їх десь заробляти, та вирішив, поки вони ще є, про це не думати.

Бенедикт мав те, про що мріє кожна сімнадцятилітня людина, – мав свободу від батьків, хороше спілкування і два навушники у вухах.

Найпершою метою його втечі з дому було принесення в своє життя більше чарівних моментів. Таких, як стрибок з мосту чи як нові знайомства. Бенедикт усе життя був дуже скромним, ніколи ні з ким не спілкувався, а насправді ж той процес йому неабияк подобався. Він, як виявилось, любив відкривати для себе нових людей.

Зі дзвінком до Анни він не затягував. Спеціально для цього придбав собі нову сім-картку. А коли набрав її номер, ловив себе на тому, що пальці абсолютно не слухаються – таким великим бажанням було поспілкуватися з нею.

Та коли він почув у трубці її голос, на його обличчі розпливлась усмішка.

– Алло.

– Привіт, це Анна Володимирівна?

– Бенедикте! А я думала, що ти вже не зателефонуєш, – впізнала дівчина. У слухавці чулися якась музика і чийсь не надто талановитий спів під пісню Майлі Сайрус.[5 – Майлі Сайрус (нар. 1992 року) – американська поп-співачка та кіноакторка. Отримала світову популярність завдяки серіалу «Ханна Монтана», де зіграла американську школярку Майлі Стюарт, яка одночасно є відомою поп-зіркою Ханною Монтаною.]

– Хто це там співає?

– Та це Ліза бешкетує.

Дівчата були в Анни вдома, в її кімнаті. Тут вони проводили більшість вільного часу: ділились таємницями і розмовляли про хлопчаків.

Саме тут Ліза забувала про всі свої комплекси. Навіть зараз вона стрибала по кімнаті, виконуючи різні танцювальні па, хоч вони в неї виходили доволі смішні та незграбні. Проте тут, у цій кімнаті, Лізі було начхати на свою незграбність і зайву вагу. Їй було начхати на все – чи не свободою ми називаємо таке відчуття?

– Слухай, Бенедикте, – мовила Анна. – У мене завтра день янгола... Я, Ліза і ще двоє наших друзів ідемо на пікнік. Не хочеш приєднатись? Я буду рада тебе бачити.

– О... е-е...ой! – хлопець так розхвилювався, що випустив із рук трубку.

Анна почула тільки гучний гуркіт, аж зіщулилась і відвела телефон від вуха.

– Бенедикте? Алло? Все добре?

- Так, я вже тут, - швидко мовив Бенедикт, піднімаючи телефон.

- То як?

- Добре... Я прийду... Звісно.

- Тоді давай завтра о шістнадцятій біля «Змііного шляху», гаразд? Ти вже знаєш, де це.

- Гаразд, - відповів Бенедикт.

Телефонна розмова закінчилась. Двоє підлітків відклали телефони, а їхні обличчя світилися дивними, задумливими посмішками.

- Ти його запросила? - вражено запитала Ліза, вона аж припинила танці і сіла в комп'ютерне крісло. Її здивований погляд зупинився на Анні. - Ти його знаєш лише... та що я говорю?... Ти його навіть не знаєш!

- Але хочу взнати, - засоромилась подруга. - Все, замовкни!

Наступного дня панувала прекрасна погода. Немов кораблі в спокійному океані, в небі плавали великі білі хмари. Інколи весь той небесний спокій розрізала біла лінія, сліди літака, який прагне кудись за обрій.

Рівно о шістнадцятій під тим красивим небом Бенедикт з причесаним, наскільки це можливо, чорним чубом, у футболці з емблемою Ветмена, чекав на компанію Анни біля моста, який кілька днів тому їх познайомив.

У руках він мав квітку, яку зірвав по дорозі сюди. Він не знав, як ця квітка називається, але для нього це було неважливим, бо, дивлячись на її сині пелюстки, він бачив у них посмішку Анни. У якийсь дивовижний спосіб він знав, що дівчині вона сподобається.

Крім квітки він приготував дівчині книжку, яку взяв з собою з дому. Це була збірка віршів Ліни Костенко «Річка Геракліта».[6 - «Річка Геракліта» - поетична збірка Ліни Костенко, яка вийшла 2011 року. Ліна Костенко - (нар. 1930 року) - українська письменниця-шістдесятниця. Лауреат Шевченківської премії (1987), Премії Антоновичів (1989), премії Петрарки (1994).] Ця книжка багато разів його надихала, і він надіявся, що Анна одна з тих людей, які теж зможуть оцінити шарм прекрасних рядків. Звісно, він підозрював, що вона не любить читати. Але ж вона сама сказала, що цього не люблять ті, хто цього не робить. Отож, він мав надію, що вона бодай спробує і їй сподобається.

Минуло якихось десять хвилин чекання, і Бенедикт помітив компанію друзів, які під великим букетом різнокольорових повітряних кульок переходили дорогу. Ліза і Анна були в літніх сукнях і весело йому махали вільними від пакетів руками, а біля них йшли також двоє незнайомих хлопців, років так по вісімнадцять кожному.

- Привіт, це тобі, - мовив до Анни Бенедикт, коли вони підійшли. - Бажаю хороших друзів і багато незабутніх моментів! Вітаю!

Він обійняв Анну, а та взяла подарунки. Спочатку дівчина понюхала квітку, а потім подивилась на книжку.

- Вау! - вражено мовила вона. - Книжка! Якщо чесно, ти перший мені даруєш книжку, дякую! Даю слово, що прочитаю її!

Дівчина ще раз обійняла хлопця. Він відчув запах її парфумів - і був ладен померти. Він вірив кожному її слову і був дуже радий, що їй сподобався дарунок.

- Немає за що.

- До речі, знайомся, - звернула увагу на своїх друзів Анна. - Це Макс... мій однокласник і найкращий друг... А це Бенедикт...

Анна вказала на високого русого хлопчину. Він мав квадратні окуляри і був дуже худий, правда не настільки, як сам Бенедикт. Волосся сповзало йому на очі, а під носом сяяла якась дивна, дещо крива усмішка.

- Радий познайомитися, - мовив Макс і потиснув Бенедиктові руку.

- А це Пилип, - вказала вже на товстішого хлопця Анна.

Пилип був у широкій спортивній кофті з емблемою «Динамо», через що дуже здивував Бенедикта - на вулиці була страшна спека. Хлопець побачив у Пилипові дещо схоже на Лізу - якусь сором'язливість, мабуть через ту саму зайву вагу. Мав чорне-пречорне волосся і родимку на лівій щоці.

- Дуже приємно, - мовив Бенедикт.

- Це, до речі, мій брат, - підтвердила Бенедиктові здогадки Ліза. - Але ти, мабуть, і сам здогадався.

- Кльова футболка, - усміхнувся Пилип.

- Кльова блузка, - натомість сказав Бенедикт. - Футболіст?

- Скоріш ботан, - виправив Макс. - Боїться показати своє сальце навіть літом!

- Замовкни! - буркнув Пилип і жартома штовхнув друга в плече.

- Та нічого, в тому весь ти... Перестань, ай! - засміявся Макс, і Пилип нарешті розслабився.

За півгодини підлітки сиділи у великому дерев'яному човні, до якого прив'язали повітряні кульки, і пливли за хвилями кудись, куди веде річка. Все це спланував Макс, бо коли компанія пройшла вздовж берега до довгого

бетонного причалу, там уже стояв якийсь чоловік з наготованим для дітей човном.

– Максиме, тільки обережно, зрозумів? – мовив власник човна. – Коли поплаваєте, прив'яжеш його до цього кільця... І не забудь замкнути на замок, добре? Ключі віддаси потім!

– Добре! Звичайно! Все зроблю, не переймайтесь! Дякуємо!

Бенедикт одразу зрозумів, що Макс – серце цієї компанії. Він багато говорив, влучно жартував і був абсолютно без комплексів.

А крім цього, того дня Бенедикт зрозумів ще дещо: як це – бути в компанії друзів. Вони пливли у тому човні, немов на якомусь острові, що належав тільки їм. До бортів човна прикріпили повітряні кульки, через що здавалося, що він не пливе, а летить. У воді відбивалось небо, і це тільки додавало казкового настрою.

– Ну що? Бажаєте музики? – запитав Пилип і, не чекаючи відповіді, потягнувся в глибину пакета, котрого ніс.

Човен уже відпливав від причалу. Макс веслував, та, коли човен знайшов хвилі, хлопець поклав весло в човен, і вони продовжили свою повільну подорож.

– А хто хоче випити? – засміявся Макс і потягся до іншого пакету. За секунду він дістав кожному по банці пива.

Бенедикт дещо засоромився, бо ніколи ще не пив алкоголю, проте не відмовлявся – нове життя, нові правила. І до того ж йому сподобався стан легкого сп'яніння, в який він потрапив того дня.

– Що вмикати, Ань? – вовтузився біля портативної колонки і свого телефону Пилип. – Як завжди, Бастіла?[7 – Bastille – англійський інді-рок гурт, заснований в 2010 році.]

– Можна, – усміхнулась Анна, і за секунду зазвучала хороша музика.

Бенедикт ніколи не чув про цю групу, та, почувши перші ноти, зрозумів – вона йому теж до душі.

– То вип'ємо за прекрасну Анну і за її Янгола Хоронителя! Щоб він завжди тебе охороняв і піклувався, коли це не можемо робити ми! – урочисто мовив Макс, усі закричали «ура» та «вітаю» і випили.

Музика була божественною. Анна сиділа поряд із Лізою і сяяла від щастя.

Це був незабутній день янгола для Анни. Вона була зі своїми друзями, в хорошій атмосфері, серед хорошого пейзажу. Це були щасливі години.

Їй подобався Бенедикт. Вона це зрозуміла, ще коли вперше його помітила. Не тоді, коли він до них підійшов, щоб запитати дорогу до моста. А ще тоді,

як він розгублено відчинив двері пансіонату, наперед постукавши в них. Він її чимось притягував, і їй було цікаво дізнатись, у чому той магнетизм. Їй здавалося, що він випромінював якийсь затишок, а в його очах вона була ладна втонути.

– Бенедикте, а з ким ти сюди приїхав? – запитала вона.

Усі вже пили по другій банці пива і релаксично лежали на лавках човна, делікатно спираючись одне на одного.

– Сам, – кивнув Бенедикт. – Я сказав батькам, що хочу пожити сам, і вони мене відпустили у «вільне плавання».

– Нічого собі! – втрутився Макс. – І що думаєш робити?

– Не знаю... Жити, напевно.

– Як це так? Просто жити? Без жодної мети?

– А хіба це не мета? Спробувати чим більше в цьому житті? Жити – хіба не мета?

– Тьху... – Макс аж випростався. – Жити без мети не в кайф. Можна, звісно, але це без сенсу.

– Ну, добре... А в тебе є мета? – запитав Бенедикт.

Кілька секунд усі мовчали, а потім засміялись. Бенедикт не розумів, у чому річ.

– О, в нього величезна мета, – озвався, відсміявшись, Пилип. – Він мріє, щоб його танець побачила вся країна.

– Нормальна мета! – обурився Макс. – Я затанцюю так, що світ цього ніколи не забуде!

– Що? Ти танцюєш?

– Танцюю, – мовив хлопець. – І це моя мета – робити те, що приносить задоволення, і в той самий час творити мистецтво. А жити без мрії – що це за життя таке?

– То він і каже, що його мрія – спробувати все в житті, – втрутилась у дискусію Ліза.

– Він і так усього не спробує, – буркнув Макс. – Можна і по дорозі до мрії напробуватись багатьох речей. Так хоча б буде сенс.

Бенедикт нічого не відповідав. Він розумів, що хлопець має рацію. Але також він розумів, що особисто для нього найбільша мета – добре прожити своє життя. Звісно, в нього є мрії, пов'язані з поезією чи з чимсь іншим, але всі вони тліють порівняно з бажанням наповнити своє життя незабутніми моментами.

Він не продовжував дискусії, бо добре розумів і Максову точку зору.

– Ну все, припинить. Скільки людей – стільки й вірних думок, як прожити своє життя, – озвалась нарешті Анна. – Краще скупайтесь!

В усмішках п'яťох підлітків відбивалося яскраве сонце тодішнього дня. Вони стрибали з човна у воду – і це їх окриляло. Хлюпали одне на одного водою – і це робило їх щасливими. Вони сміялись мов навіжені – і їм заздрих весь світ.

Не купався лише Пилип, який сидів на човні у своїй спортивній блузці й керував музикою. Хоча всі бачили, що він не нудьгував – після четвертої банки пива хлопець відчайдушно наспівував пісні, а на деяких моментах не міг стриматись і витанцьовував на човні запальні танці.

– Тобі теж треба ходити на уроки танців! – сміявся з нього Макс.

– Твої викладачі тільки зіпсують мій талант! – відповідав Пилип і «нарізав» далі.

Бенедикта потішив той факт, що Ліза тепер його абсолютно не соромилася, як то було в перший день їхнього знайомства. А це означало лише одне – вона приймає його.

Вони всі його приймали. Це в нього викликало легкий подив і любов до життя.

Коли купання завершилось, Макс запропонував усім повернутись до причалу, прив'язати човен і піти «кудись у центр» і там іще розважитись. Усі були не проти, та от Анна запропонувала Бенедикту пройтись до причалу по набережній. Той не відмовився.

Вийшли вони на берег абсолютно мокрі, бо купались в одязі, проте абсолютно щасливі. Бенедикту подобалось дивитись на Анну, а їй – на нього. З волосся й одягу капало, а зверху припікало гаряче сонце.

– Нічого, поки прийдемо, все висохне, – промовила Анна.

– Ви там не затримуйтеся! – кричав із човна Макс.

Бенедикт крикнув, що не будуть.

– У тебе прекрасні друзі, – признався Бенедикт, дивлячись, як удалині, посеред річки, вони плывуть у бік причалу.

Вони йшли по набережній алеї, мокрі й босі, бо взуття залишилось у човні. Інколи перехожі кидали на них здивовані погляди, але їм було начхати.

- Ти їм теж дуже сподобався, Бенедикте, - промовила Анна. - Пилип далеко не перед кожним ось так скаженіє. Думаю, ще трохи - і він не засоромиться перед тобою скинути свою кофту.

Хлопець засміявся.

- А ти як думаєш? - раптом почав Бенедикт і чомусь зупинився. Дівчина зупинилась біля нього. - Потрібно мати мету в житті?

- Знаєш, це справа кожного - на що витратити своє життя. Проте грішно, якщо в тебе є якісь мрії, а ти їх ігноруєш і переконуєш себе, що їх нема. Ти ж по-справжньому не будеш насолоджуватись моментами, якщо там, у твоїй душі, плаче якась заповітна мрія, навіть якщо ти житимеш насиченим життям.

Бенедикта знову вразили слова дівчини. Вона говорила все, що він відчував. У нього було враження, що вони знайомі сто років і вона знає його краще, ніж він сам.

- А також я думаю, Бенедикте, - продовжила Анна, - що всі найкращі моменти треба з кимось ділити. Вони порожні, якщо їх проживаєш у самотності. З цього виходить, що для мене найголовніше - це близькі люди... це друзі... це кохання... найбанальніший момент життя може стати незабутнім, якщо ти ділиш його з кимсь тобі дорогим. От чим тобі не красивий момент?

Хлопець подивився навколо. Він зрозумів її й усміхнувся. Її очі блищали, вологе волосся роздмухував вітер.

- Ти абсолютно права, - промовив він. - Надіюсь, я стану тобі не гіршим другом, ніж Макс, Ліза чи Пилип.

Дівчина усміхнулась. Вона вірила, що хлопець її зрозумів, та знала, що не до кінця. Вона не хотіла від нього дружби, вона хотіла його поцілувати. Проте, подумавши, вона відвернула від нього погляд:

- Я теж на це надіюсь.

Вони продовжили свою прогулянку вже з якоюсь іншою темою для розмови.

Той день для Бенедикта був дуже веселим. А ще він його здивував. Бенедикт і уявити не міг, що знайдуться такі люди, з якими він зможе говорити на такі цікаві теми. Йому було сімнадцять, і людей завжди лякали його розмови про сенс життя. Та не цього разу.

Коли він ввечері прийшов в пансіонат, на рецепції була пані Ярина. Вона одразу помітила, що юнак с'їв від щастя.

- Бачу, тобі місто прийшлося до смаку? - буркнула вона.

- Ще б пак, - буркнув хлопець.

- Ну спочатку солодкість, хлопче, - мовила вона, не відриваючи незворушного погляду від телевізора. - А потім солоність.

– Не будьте такою песимісткою. Все буде добре, – мовив він і пішов до своєї кімнати.

А там він всунув собі у вуха два навушники, увімкнув лампу біля ліжка, взяв ручку і зошит, сів на ліжку, закутався в ковдру і почав писати під прекрасні «Білі хмари» Людовіка Ейнауді.[8 – Людовіко Ейнауді (італ. Ludovico Einaudi; нар. 1955 року) – італійський неокласичний композитор і піаніст.] Це було прекрасне завершення прекрасного дня.

Ти просто не дивись назад, друже,
Бо там усе в крові й сльозах.
Там все в болоті й гадах всяких,
Позаду тільки шлях невдах.

Так, звісно, звідти ти сюди прибув,
І звідси злинеш кудись далі,
Усюди досвід ти здобув.
Це найпрекрасніші медалі.

Ти їх носи з собою скрізь
І йди із ними тільки прямо,
А на минуле не дивись,
Бо там нічого – тільки плями.

І наперед не заглядай,
Там теж усе брудне та сіре.
Для щастя тільки «зараз» май.
Воно є чисте, світле й шире.

Наступного дня Бенедикт і Анна зустрілися знову. Ще вчора Анна вмовила Бенедикта на зустріч за її правилами. Він пообіцяв підтримати будь-яку її ідею.

– То давай завтра зустрінемося, і, повір, я змушу той день закарбуватися в твоїй пам'яті, – мовила дівчина. – Тільки робитимеш усе, що скажу.

– Залюбки, – не відмовлявся Бенедикт.

Він, якщо по правді, трохи боявся того, що може придумати дівчина. А вона, якщо по правді, просто хотіла подарувати хлопцю ті незабутні моменти, за якими він так відчайдушно ганявся. Хоча її ідеї дійсно були трохи божевільні.

Вони зустрілись біля старого пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку.[9 – Гріх не знати, хто це.] Дощ просіювався, мов легкий сніжок, – повільно та заспокійливо. Небо було сіре, мов вересневий туман. Анна була захищена під парасольку, а Бенедикт – під капюшон своєї кофти.

Дівчина чекала його рівно сім хвилин. А коли він все-таки з'явився в кінці вулиці, вона усміхнулась і посмішкою розвіяла всю сірість того дня. На Бенедиктових устах теж заблищала усмішка, коли він побачив Анну. Хлопець одразу помітив, що дівчина щось тримає в руках.

- Привіт, це тобі, - мовила вона, простягаючи юнаку подарунок.

- Привіт... Що це?

Він взяв у руки дарунок і зрозумів, що це новесенький рюкзак. Сірий, мов сьогоднішнє небо чи мов відтінок її очей. А ззаду на ньому був зображений великий жовто-блакитний тризубець.

Хлопець був здивований.

- Ніяких відмовок я не приймаю, - одразу застерегла Анна. - Ти не невдаха, і ти його приймеш.

Бенедикт просто усміхнувся, а вона зраділа, бо добилаь того, чого хотіла.

- Скидай свій і віддай мені, - мовила дівчина. - На нього в мене інші плани.

- Не знаю, що сказати... дяку...

- Нічого не кажи, - ледь чутно прошепотіла Анна і потяглась допомагати хлопцеві скидати шкільний рюкзак.

Після того він його відкрив і почав перекладати речі. Хлопець одразу зрозумів, що дівчина не зводить погляду з цього процесу, та діватись було нікуди. У старому наплічнику був лише плеер з навушниками, дві ручки і те, що він хотів приховати, - зошит з віршами. Дівчина одразу зрозуміла, що це щось особисте, бо хлопець чимскоріш переклав його в новий рюкзак і одразу зиркнув, чи вона помітила його поспіх.

А Бенедикт, своєю чергою, зрозумів, що Анна все зрозуміла. Та попри те обоє мовчали - ніяких пояснень і запитань не було.

- Ну ось, - нарешті Бенедикт простягнув Анні свій порожній розписаний наплічник.

- Молодець, - усміхнулась вона і повісила його собі на плече. - А тепер ховайся під парасольку, і йдемо.

Він кивнув і зробив все, що говорила дівчина.

Того дня на вулицях міста було мало людей. І навіть ті, що були, чимшвидше хотіли заховатись від дощу в якесь приміщення. Неспішною ходьбою йшли під парасолькою тільки Бенедикт і Анна.

- Не розумію, чому вони всі так бояться того дощу? - здивувався Бенедикт. - Він же невеликий, і вони не з цукру.

- А сам ідеш зі мною під парасолькою, - зауважила Анна.

Хлопець різко зупинився. Він тримав парасольку правою рукою, та раптом її відхилив, і маленькі крапельки почали падати просто на них.

- Ай! Бенедикте!

– Бачиш, я не боюся його, – сказав хлопець.

– Добре, я тобі вірю! – засміялась дівчина. – Поверни парасольку!

Хлопець повернув парасольку над їхні голови.

– Я йду під нею, бо ти попросила.

Анна дивилась просто в його очі. В ній ніби щось йойкнуло. Вона зненацька зрозуміла, що Бенедикт, сам цього не підозрюючи, випередив її. Того дня вона повинна була подарувати йому незабутні моменти – та він ось так просто, сказавши кілька слів, подарував їй їх раніше.

Вони дивились одне на одного кілька довгих секунд. Аж раптом проїжджа машина облила їх водою з калюжі. Вони заойкали й одразу відскочили. Анна думала, що ця машина запобігла їхньому поцілунку, а Бенедикт – що вона просто їх облила.

– Все нормально? – спитав хлопець, і не здогадуючись, про що щойно думала дівчина.

– Так, – відповіла вона. – Просто образливо мати парасольку – і все одно намокнути.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22579381&lf from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

Жах на вулиці В'язів (англ. A Nightmare On Elm Street) – культовий багатосерійний фільм жахів 1980-х років. Головний герой – Фредді Крюгер – надприродний серійний вбивця. (Тут і далі прим. авт., якщо не вказано інше.)

2

Слова з пісні «Місто» українського електронного музичного гурту «ОНУКА», особливістю якого є вплетення українських народних мотивів в електронну музику. Перший сингл гурту було представлено у жовтні 2013 року.

3

Печиво «Марія» – затяжне печиво. Користується попитом у Західній Україні, здебільшого через низьку ціну. Цей кондитерський виріб з'явився в другій половині XIX століття, коли донька російського царя Олександра II виходила заміж за принца Альфреда, сина королеви Британії. Титуловану наречену звали Марією, і на честь її грандіозного весілля було випущено однойменне печиво.

4

Свинка Пеппа (англ. Peppa Pig) – персонаж британського дитячого мультиплікаційного телевізійного серіалу, створеного режисером та продюсером Естлі Бейкером Девісом. Зазвичай кожна серія мультфільму закінчується тим, що всі дружно сміються та падають на спину.

5

Майлі Сайрус (нар. 1992 року) – американська поп-співачка та кіноакторка. Отримала світову популярність завдяки серіалу «Ханна Монтана», де зіграла американську школярку Майлі Стюарт, яка одночасно є відомою поп-зіркою Ханною Монтаною.

6

«Річка Геракліта» – поетична збірка Ліни Костенко, яка вийшла 2011 року. Ліна Костенко – (нар. 1930 року) – українська письменниця-шістдесятниця. Лауреат Шевченківської премії (1987), Премії Антоновичів (1989), премії Петrarки (1994).

7

Bastille – англійський інді-рок гурт, заснований в 2010 році.

8

Людовіко Ейнауді (італ. Ludovico Einaudi; нар. 1955 року) – італійський неокласичний композитор і піаніст.

9

Гріх не знати, хто це.